

Typfall subdural blödning och "skakvåld"

Flicka föddes 25/7 2012, knappt ett par år efter att storebror föddes.

Förlossning var normal, fullgången vecka 38, men navelsträngen satt två varv runt halsen. Hon var blek och lite blåskimrande i huden med ytliga kärl och åt aldrig riktigt bra. Vid ett BVC-besök 20/8 visade föräldrarna sköterskan en blånad mellan skulderbladen. Blånaden försvann men kom tillbaka 27/8 för att sen försvinna helt. Blånaden betedde sig inte som ett vanligt blåmärke och omvandlades alltså inte till gult, grönt osv. Någon mindre kärlmissbildning?

Vid två månaders ålder 26/9 var flickan förkyld vid ett BVC-besök, och likaså en månad senare. Viktuppgången antecknades på BVC som dålig.

13/11 sökte föräldrarna med flickan på Vårdcentralen då hon var rosslig och kräktes. Läkaren tyckte att det var mer än bara en vanlig förkylning men utredde inte saken vidare.

15/11 sökte föräldrarna på sjukhuset istället för på Vårdcentralen. Flickan lades in 19-21/11. Hon beskrevs som blek, hade mycket dålig aptit och behövde sondmatas. Blodplättarna var höga och blodvärdet dåligt. Föräldrarna uppmanades vid utskrivningen att mata henne två gånger per timme då hon var så svårmatad.

I samband med ett blöjbyte 11/12 noterade pappan att flickan blev stel, tyst och böjde armar och ben på ett onaturligt sätt. När föräldrarna åkte in igen fick de höra att det var en misstänkt kramp. På sjukhuset gjordes äntligen en utredning och på datortomografi av huvudet såg man en gammal och en färsk subdural blödning. I ögonbottnarna fann man blödningar. Skelettröntgen var normal. Man såg på nytt en blånad vid skulderbladet, som fotograferas. Man såg att flickan hade lågt blodvärde och förlängd blödningstid, APTT.

Sjukhusläkaren gjorde samma dag en anmälan om skakvåld till polis och sociala myndigheter och ett fosterhem letades upp direkt. Både flickan och hennes storebror omhändertogs enligt lagen med särskilda bestämmelser om vård av unga (LVU).

Föräldrarna erbjöds att få prata med kurator, samma kurator som precis i ett möte dessförinnan sagt till dem att de såg skyldiga ut, för att de var så tysta.

På sjukhuset beskrevs matsituationen 13/12 fortfarande som oroande. Flickan åt knappt hälften av målen och fick sprutmatas. 20/12 åt hon lite bättre och fick åka hem till fosterhemmet.

23/1 hade flickan varit magsjuk och var förkyld igen, men mådde bra i övrigt. Det gjordes en ny undersökning av huvudet med magnetkamera och i svaret stod det igen "dubbelsidiga subdurala hematomet, enligt uppgift föreligger retinala blödningar, således barnmisshandel".

De biologiska föräldrarna var oroliga för flickans blödningar och ville att en ny magnetkameraundersökning skulle göras under våren. En undersökning gjordes 8/5 och visade en ny subdural blödning som tillkommit efter den förra undersökningen, alltså under den tid flickan varit placerad i fosterhem.

Flickan utvecklades därefter normalt och fick inga som helst bestående men av sina subdurala blödningar.

Föräldrarna friades polisiärt eftersom det inte fanns några bevis för att någon misshandel hade skett. Men omhändertagandet enligt LVU kvarstod eftersom de sociala myndigheterna inte kunde släppa sin oro.

Föräldrarna genomgick en psykiatrisk utredning genom Pippigruppens försorg och den visar att de är helt normala.

Röntgenbilderna skickades från Pippigruppen till en ass professor i röntgenologi i Pennsylvania då ingen motsvarande kompetens fanns i Sverige som kan ge en second opinion. Hon beskrev flickans sjukdomsförlopp på följande sätt.

”Vid förlossningen eller strax efter har hon fått en subdural blödning. Denna har legat latent och så småningom börjat växa då den dragit till sig vätska från blodbanan. Då har det blivit en dragning och en inflammation i en liten åder som gått igenom området. I samband med förkylning och blodbrist har sedan bildats en liten blodpropp i ådern som därefter börjat blöda, det har blivit en s.k. återblödning i den gamla subdurala blödningens närhet. Då har flickan fått sin kramp som gjorde att föräldrarna sökte vård.”

Det fanns ingen mjukdelssvullnad i någon av röntgenbilderna därför kan det inte vara fråga om någon misshandel enligt professorn. Det fanns heller inte några nackskador.

En svensk professor vid Karolinska sjukhuset styrker amerikanska professorns kompetens. ”Hon har imponerat på mig med oerhört djupa sakkunniga analyser, med högt professionellt innehåll.”
”Hennes utlåtande måste tilldelas stor tyngd.”

För att ytterligare svartmåla föräldrarna anklagades de även av socialen för att ha orsakat flickans storebrors spricka i lårbenet som han haft vid två månaders ålder, fastän den tydde på ett typiskt olycksfall. Orsaken till sprickan var troligen en kollision med familjens hund som grundlade sprickan, som dagen efter förvärrades när pappan hade pojken i knät och böjde sig framåt. Pappan hörde hur det knakade till. Myndighetsbeslut, t.ex. när socialen beslutat om omhändertagande enligt LVU, kan överprövas i domstol av förvaltningsrätten som första instans och kammarrätten som andra instans. Kammarrätten godtog dessbättre inte anklagelsen om att föräldrarna orsakat sprickan i pojkens lårben. Det framkom också att det kunde finnas en viss benskörhet hos barnet. Pojkens D-vitaminvärde var lågt, 21 (ref 32-100). Mamman åt inte mjölk, frukt eller grönt under graviditeten och rökte, samt tog sköldkörtelhormonet Levaxin.

Trots detta har föräldrarna inte fått tillbaka sina barn. Kammarrätten trodde på MIO-läkarna (barnskyddsteamet) som hävdade att subdural blödning och ögonbottenblödning alltid innebär att misshandel skett – trots att många nyare studier visar att vartannat barn som föds får en subdural blödning.

Att flickan fick en ny återblödning hos fosterföräldrarna bekymrade inte alls MIO-läkarna, som förklarar bort den med att den ingår i ett naturligt läkningsförlopp.

I de sociala myndigheternas journal stod det att en läkare på sjukhuset hävdade att föräldrarna nog tvångsmatat flickan och därmed misstänkt Münchenhausen by proxy, trots att läkarna själva vid utskrivningen i november sagt att föräldrarna skulle mata flickan två gånger per timme då flickans aptit varit så dålig.

Kommentar:

Det här fallet är typiskt för hur subdural blödning misstolkas av MIO-läkarna till något som föräldrarna tillfogat barnet fastän det är en vanlig komplikation till ett barns födelse – hos 40-60% av nyfödda barn – som läker utan bestående skador och som oftast inte ens upptäcks. Man vill självklart inte utsätta nyfödda för röntgenstrålning i onödan. Hela sjukdomshistorien beskriver att något inte står rätt till på hela hösten med dålig aptit och viktuppgång – ”failure to thrive” som det heter på läkarspråk. Orsaken är skeendet i huvudet i samspel med förkylningar och blodbrist. Barnet är inte skrikigt utan snarare slött, så det stämmer inte heller med den vanliga teorin om att en förälder skulle ha skakat för att få tyst på ett skrikigt barn.

Amerikanska barnläkarförbundet har redan 2009 skrivit att ögonbottenblödningar bortgår ur den så kallade triaden – de tre vanliga symptomen på diagnosen skakvåld – och att nackskador istället ska ingå. Det finns minst 20-30 andra förklaringar till ögonbottenblödningar, de uppkommer t.ex. vid förlossning, av förhöjt tryck i huvudet och vid subdural blödning.

Och givetvis så skakar inte en normal förälder utan psykiatrisk sjukdom eller missbruk ett barn till hjärnblödningar. Den psykiatriska gärningsmannaprofilen finns inte i något psykiatriskt diagnosregister.

Kan man över huvud taget skaka fram subdurala blödningar? Nej. I djurförsök har visats att inte ens en vältränad atlet kan skaka med tillräcklig kraft, utan att det skulle krävas ca 50 gånger större kraft för att skaka fram subdurala blödningar. Man har inte heller kunnat skaka fram ögonbottenblödningar. Däremot finns det fall med tryckförändringar, efter vistelse på hög höjd, följt av flygresa, som lett till dubbelsidiga subdurala blödningar hos en vuxen. Detta kan jämföras med de mycket stora tryckförändringarna under en förlossning.

Varför vinner alltid MIO-gruppen vid en rättegång? Jo, för att det råder ”fri bevisvärdering” i våra domstolar, dvs. om två läkare vittnar om olika åsikter så dömer domstolen till fördel för den läkare som har den högsta rankingen i landet, alltså MIO-gruppen. Detta leder till att MIO-gruppen i praktiken har monopolställning på barnmisshandel, vilket är ett fruktansvärt misstag. Inte ens amerikanska högt rankade professorer (på världsranking) och mängder av motbevis i form av forskningsartiklar, har kunnat vinna mot MIO-gruppen i svensk domstol. När en representant från MIO-sidan säger att ”det här är spädbarnsmisshandel” så köper samhället det direkt. Anklagelsen är fruktansvärd och alla resurser sätts in för att tillintetgöra familjen. MIO-representanten får rollen av en högre makt som kan peka ut den skyldige och alla tror MIO-representanten eftersom brottet ju skulle vara fruktansvärt ifall det hade begåtts.

LVU är en skyddslag för barn men här kommer den att användas på ett absurt sätt. Åtalet mot föräldrarna läggs ofta ned då båda föräldrarna nekar och varken de eller någon utomstående har sett den andra göra något och det därmed inte finns tillräckliga bevis för att den misstänkte har begått något brott. Socialen tar ändå barnen med stöd av LVU, för säkerhets skull. Detta innebär inget mindre än misshandel från samhällets sida, när föräldrarna är oskyldiga. Barnen berövas sina biologiska föräldrar och föräldrarna har gjorts till surrogatföräldrar. Socialen tar även föräldrarnas övriga barn och deras kommande barn. Efter tre år vill socialen göra en vårdnadsöverflyttning dvs. tvångsadoption till fosterföräldrarna. Istället för att utföra sitt uppdrag, att försöka återföra barnen till de biologiska föräldrarna, så skärmar socialen av dem så mycket att kan hävda att anknytning

saknas, allt för att få till stånd en tvångsadoption. Ofta placeras barnen från början på geografiskt långt avstånd från de biologiska föräldrarna med umgänge några gånger per år.

Ibland sägs det att föräldrar har erkänt skakningar. I alla de fall vi känner till nekar bägge föräldrarna samstämmigt till att ha gjort något. I USA har de ett annat rättsligt förfarande och där har advokaten ibland rått föräldern att erkänna för att kunna förhandla ned straffet till två-tre års fängelse i stället för 20 år eller i värsta fall dödsstraff, trots att de vet att de är oskyldiga. Risker för en fällande dom mot föräldrarnas nekande är ett för högt pris att betala.

Problemet med falska anklagelser för skakvåld angår alla. Nästa gång kan det vara din familj som drabbas. Ingen går säker eftersom det är medfödda sjukdomar det handlar om, antingen subdural blödning eller frakturer pga. underburenhet eller D-vitaminbrist (rakit). Och ju fler man röntgar desto fler fall hittar man.

Hur ska de nyblivna föräldrarna tolka detta? Om de åker till sjukhus och barnet röntgas kan dessa sjukdomar hittas och barnen tas av samhället. Ska de inte söka sjukvård om barnet har ont, mår dåligt, äter dåligt? Barnen blir oftast helt bra, så vore det bättre att ge lite Alvedon och avvakta? Tyvärr undergrävs förtroendet för sjukvården genom skakvålds- och Münchausen by proxydiagnoserna.

Det finns förstås andra tillfällen när det är absolut livsviktigt och bråttom att komma till sjukhuset för vård, hur ska föräldrarna veta vilket det är och vad de kan förvänta sig, **att bli trodda eller inte trodda, vård eller häktning och LVU?**